

Bezsporne jest bowiem to, że żadne formalne zgłoszenie spornej pomocy nie mogło nastąpić na podstawie art. 88 WE, ponieważ ówczesnie Rzeczpospolita Polska nie była jeszcze członkiem Unii Europejskiej, jak również to, że Komisja została poinformowana o istnieniu tej pomocy i uznała — po zbadaniu polskiego planu restrukturyzacji oraz przedstawionych w tym kontekście planów przedsiębiorstw, że spełnia ona wymogi art. 8 ust. 4 protokołu nr 2 do umowy stowarzyszeniowej, a także przesłanki określone w protokole nr 8 załączonym do aktu akcesyjnego.

W ramach trzeciego i ostatniego zarzutu wnoszące odwołanie podnoszą wreszcie, iż dopuszczono się naruszenia rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽³⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 794/2004⁽⁴⁾. Twierdzą one bowiem, iż aby móc uznać stopę odsetkową mającą zastosowanie przy odzyskiwaniu spornej pomocy za „właściwą” w rozumieniu art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 nie wystarczy, że stopa ta została ustalona w ścisłej współpracy z danym państwem członkowskim. Określenie „właściwa” używane w odniesieniu do stopy odsetkowej stosowanej przy odzyskiwaniu pomocy państwa jest pojęciem z zakresu prawa materialnego, niezależnym od procedury, jaką stosuje Komisja w wyjątkowych przypadkach, w których określa ona tę stopę przy współpracy z zainteresowanym państwem członkowskim.

(1) Dz.U. 2003, L 236, s. 948.

(2) Układ Europejski ustanawiający stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską, z jednej strony, a Wspólnotami Europejskimi i Państwami Członkowskimi, z drugiej strony (Dz.U. 1993, L 348, s. 2).

(3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE [po zmianie art. 88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1).

(4) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de commerce de Bruxelles (Belgia) w dniu 23 września 2009 r. — Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.) przeciwko Wspólnocie Europejskiej

(Sprawa C-377/09)

(2009/C 312/23)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Bruxelles

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Françoise Hanssens-Ensch (syndyk masy upadłościowej Agenor S.A.)

Strona pozwana: Wspólnota Europejska

Pytania prejudycjalne

Czy art. 288 akapit drugi traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że skargę o stwierdzenie odpowiedzialności pozamównej w rozumieniu tego postanowienia stanowi skarga o stwierdzenie odpowiedzialności oparta na art. 530 belgijskiego Code des Sociétés i wniesiona przez syndyka masy upadłościowej, mająca na celu doprowadzenie do nakazania Wspólnocie Europejskiej pokrycia pasywów upadłej spółki, z tego względu, że Wspólnota Europejska była *de facto* uprawniona do zarządzania spółką handlową i w zarządzaniu tą spółką dopuściła się poważnego uchybienia, które przyczyniło się do jej upadłości?

Skarga wniesiona w dniu 23 września 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Czeskiej

(Sprawa C-378/09)

(2009/C 312/24)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Šimerdová i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie dokonując prawidłowej transpozycji do prawa krajowego przepisów art. 10a akapit pierwszy, drugi i trzeci dyrektywy Rady 85/337/EWG⁽¹⁾ z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 97/11/WE⁽²⁾ i dyrektywę 2003/35/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady, Republika Czeska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy ustępu pierwszego, drugiego i trzeciego art. 10a tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 25 czerwca 2005 r.

(1) Dz.U. 1985 L 175, s. 40.

(2) Dyrektywa Rady 97/11/WE z dnia 3 marca 1997 r. zmieniająca dyrektywę 85/337/EWG w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre publiczne i prywatne przedsięwzięcia na środowisko; Dz.U. 1997 L 73, s. 5.

(3) Dyrektywa 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidująca udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniająca w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE; Dz.U. 2003 L 156, s. 17.